

Kære årbog.....gamle venner.....og svage smugkiggende sjæle

Da jeg intet har oplevet i år – udover som I kan læse det samme økonomiske kollaps som I selv har oplevet – og da jeg i julen rejser til Indien og derfor ikke kan bruge denne til mit sædvanlige hyggelige julebrevsskriveri, vil jeg I år skåne jer med et ganske kort brev. Jeg skal advare om at det i år er rene dagbogskriverier uden større politiske betragtninger. Året startede hårdt og brutalt 4 dage efter nytår, da min amerikanske agent skrev at hans søn Muhannad netop var blevet myrdet. Han skulle til begravelsen – idet denne var muslimsk - hurtigt bruge det billede jeg havde taget af Muhannad sammen med min søns første kæreste, Anna, under deres sidste besøg hos os i New York. Muhannad havde forladt moskeen efter fredagsbønnen for at samle sine to børn op i et socialt byggeri, hvor han blev myrdet af et familiemedlem til børnenes mor for øjnene af sine børn. Jeg fik det at vide næste dag, lørdag, og billedet skulle bruges til begravelsen om søndagen, så jeg måtte hurtigt grave ned i arkiverne. Muhannad, som min søn tit havde leget med i barndommen, var utrolig begavet og netop optaget på Yale universitet. Han drømte også om en modelkarriere hvorfor han var glad for at møde Anna, som nu er en af de helt store supermodeller. Som de fleste af USA's sorte muslimer var han opdraget til at holde sig fri af kriminalitet og fængsler, hvorfor chokket over hans uskyldige død var ekstra stort for familien. Ellers brugte jeg ugerne efter nytår på endeløse filmoptagelser til britisk TV. Med den milde influenza og rustne stemme jeg havde gået med gennem et helt år nu var jeg ikke særligt inspireret. Og da filmfolkene mest var interesseret i at høre om mine vagabondår – og ikke om mit arbejde med racisme i dag – måtte de nærmest trække alle ordene ud af mig. Jeg har snakket om mine vagabondår hele mit liv og gad ikke endnu engang. Dag efter dag gik det på samme måde og optagelserne var så godt som ubrugelige, da jeg blot virkede som en træt gammel (hostende) mand. Så sagde jeg en dag for sjov til dem: ”Jamen, jeg tror det er fordi I er to mænd. Hvis filmselskabet havde sendt en sød kvindelig interviewer er jeg sikker på det ville gå bedre.” Jeg tænkte ikke nærmere over mit vits, men kort efter fløj de hjem til London og da de vendte tilbage bragte de den mest sexede søde pige med sig, som de havde instrueret i at stille alle spørgsmålene. Derefter startede vi forfra...og nu gik det strygende. Kemien mellem os var helt anderledes. Sådant skal man lave film – i al fald med mig. Filmen ”A portrait of Jacob Holdt” kan I se på min hjemmeside, men for jer venner er der intet nyt deri. Derimod skulle I have set den labre larve bag kameraet ☺

Februarturneen i USA var også en fiasko. Da jeg kom fra JFK-lufthavnen for at hente min bil var hele bådopmagasineringsområdet indhegnet og med vagter. Det viste sig at John Schmitt, som næsten gratis havde passet på min bil der i ti år, nu var blevet arresteret som storkriminel. Han havde aldrig fået tilladelse af New York by til at huse hundredvis af både og biler og skyldte kæmpebeløb for skatteunddragelse. For at få bilen udleveret skulle jeg nu igennem et enormt bureaukrati løbende fra kontor til kontor i Manhattan for at bevise at det var min bil. I har ingen anelse om hvor stort bureaukratiet er i USA. Først efter en uge kunne jeg med politi, der kom kørende helt inde fra Manhattan, få bilen udleveret. Da det var et år siden jeg sidst havde kørt den, troede jeg ikke den ville starte. Men det gjorde den og kørte endda i 10 minutter hvorefter den pludselig gik i stå midt på motorvejen. Øjeblikkelig stoppede en

genial inkluderende tale om denne amerikanske racismes tragiske konsekvenser for både sorte og hvide – ”de to sider af mig selv” - lykkedes det ham at vende situationen til sin fordel. Og først fra det øjeblik var alle indfødte sorte med ham. I de hvide amerikanske medier blev hans sorte præst, Jeremiah Wright, fremstillet som en ”kontroversiel” venstreorienteret fanatiker, men jeg husker hvordan jeg faktisk var enig med pastor Wright i alt hvad han sagde som det ghettoens sandhedsbarometer, han jo er (bortset fra hans sammensværgelsesteorier om AIDS). Og da jeg siden ringede rundt til selv mine mest fornuftige, velovervejede sorte venner fra middelklassen, fortalte de mig at han også præcist havde udtrykt deres egne dybe følelser – de følelser, som denne ”tilpassede” middelklasse sjældent selv tør at luften overfor de hvide...hvorfor den får luft ud ved at gå i den slags kirker. Når jeg og de sorte i dag har fået tiltro til Obama skyldes det ikke mindst vores viden om at han i 10 år har siddet i denne kirke og taget Jeremiahs vrede budskaber til sig og derfor forstår det sorte samfunds smerte. Men efter min mening ville han aldrig kunne have vundet de hvides stemmer hvis han selv var blevet formet af denne vrede i sin barndom ved selv at være ”sort”. Hvilket han jo heller ikke gjorde idet et flertal af hvide faktisk stemte på McCain. Og havde republikanerne ikke kørt hele verdensøkonomien i sænk med deregulering, låntagning til op over skyerne og krige, havde Obama sandsynligvis ikke vundet det endelige præsidentvalg.

Efter denne lange togtur fra lufthavnen gennem den sorte ghetto, kørte jeg ind under jorden mellem de uhyggelige mørke stålskeletter, hvor World Trade Center havde ligget, og steg bogstavelig talt op fra ”ground zero” midt i det nu ligeledes smadrede finanscentrum, hvis ruiner Obama skal til at genopbygge Amerika fra. Christina Sun, mit faste hjemsted, var nemlig midt under andres dybe fald flyttet fra Soho ned (downtown) eller rettere op (23. etage) i endnu mere velhavende omgivelser. Hvor vi for 20 år siden startede i en så larmende slumlejlighed at jeg tit foretrak at sove i bilen på gaden og for 10 år flyttede til en enorm penthouse lejlighed på toppen af et mindre højhus med have til begge sider og udsigt over hele Manhattan, er hun nu flyttet op med havudsigt fra samtlige store vinduer i Battery Park. Både højden og udsigten til New Jersey og Frihedsgudinden fik mig fuldstændig til at tabe vejret. Fra altanen i soveværelset ser vi direkte ned i Hudsonfloden, hvor Christinas sejlbådsvenner lægger til i deres dyre både og snakker op til hende over skibradioen - ofte natten lang. Dagligt svømmer hun med børnene i det inden døre kæmpestore svømmepøl med havudsigt – når hun ikke vælger at svømme Manhattan rundt i floden. Tre uniformerede sorte dørmænd har hun nu til at holde mine fattige (danske) venner borte – dersom I skulle finde på at overrende os som tidligere når jeg sendte hele højskoler på besøg hos hende. Eneste irritationsmoment for mig er at jeg ikke hører hjemme i et finansdistrikt – nu tilmed både affolket og afmalket – og selvom det var sjovt i begyndelsen at gå aftentur mellem palmetræer så høje som højhuse inde i de store glasbygninger, savner jeg efter børnenes godnathistorier på kun 5 minutter at kunne løbe ned til Angelikas, Landmarks og de andre kunstbiografer mange internationale film. Og i det hele taget det intellektuelle Sohos mange andre kvaliteter. Hver dag føltes det nu som at stige op fra de døde, når jeg rullede ind med Path-toget fra New Jersey gennem ground zeros forvredne stålstrukturer. Mit formål på denne tur var nemlig at få ryddet op i mit skur ude i New Jersey nu hvor jeg er digitaliseret og ikke har brug for alt mit lysbilledudstyr. Men at gå derude i frysende kulde og tage stilling til hvert eneste lille minde, som har hobet sig op fra 30 års turneer på landevejene – om de skal smides væk eller gemmes - disse mange gaver jeg har fået fra elever, sange de havde skrevet og indspillet om